

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (fjärde avdelningen)
den 14 juni 2001

Mål T-230/99

Hans McAuley
mot
Europeiska unionens råd

”Tjänstemän – Tillsättning genom befordran – Ogiltigförklaring – Jämförelse
av kvalifikationer – Uppenbart oriktig bedömning”

Fullständig text på franska II - 583

Saken: En talan om ogiltigförklaring av beslut av rådets generalsekreterare av den 15 december 1998 att avslå sökandens ansökan till tjänsterna som chef för den engelska språkavdelningen vid avdelningen ”Översättning och produktion av dokument” vid generaldirektoratet för administration och protokoll respektive som språklig rådgivare vid samma avdelning, samt att tillsätta dessa tjänster med B respektive K.

Avgörande: Rådets beslut av den 15 december 1998 att tillsätta tjänsten som språklig rådgivare vid den engelska språkavdelningen med K och att avslå sökandens ansökan till denna tjänst ogiltigförklaras. Talan ogillas i övrigt. Rådet skall bära sin egen rättegångskostnad samt ersätta hälften av sökandens rättegångskostnad. Sökanden skall bära hälften av sin rättegångskostnad.

Sammanfattning av domen

1. Tjänstemän – Meddelande om lediga tjänster – Jämförelse av kvalifikationer – Iakttagande av villkor som uppställs i meddelandet om lediga tjänster – Domstolsprövning – Omfattning (Tjänsteföreskrifterna, artikel 7)

2. Tjänstemän – Befordran – Klagomål från en sökande som inte befordrats – Avslag – Motivering – Omfattning (Tjänsteföreskrifterna, artiklarna 25 andra stycket, 45 och 90.2)

1. För att kontrollera att tillsättningsmyndigheten inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning vid utvärderingen av de meriter som sökandena till en ledig tjänst har i förhållande till de krav som följer av meddelandet om lediga tjänster, skall förstainstansrätten inte ersätta tillsättningsmyndighetens bedömning med sin egen, utan kontrollera att tillsättningsmyndigheten, med hänsyn till vad den kan ha grundat sin bedömning på, har handlat inom rimliga gränser och inte använt sin befogenhet på ett uppenbart felaktigt sätt.

(se punkt 33)

Hänvisning till domstolen den 21 april 1983 i mål 282/81, Ragusa mot kommissionen, REG 1983, s. 1245, punkt 9; förstainstansrätten den 20 september 2000 i mål T-220/99, Behmer mot parlamentet, REGP 2000, s. I-A-187 och II-851, punkt 32

2. Tillsättningsmyndigheten är inte skyldig att motivera sina beslut om befordran, vare sig i förhållande till dem de är riktade till, eller i förhållande till de sökande som inte befordrats, för vilka en sådan motivering riskerar att vara till nackdel.

Även om tillsättningsmyndigheten inte är skyldig att motivera sina beslut om befordran är den däremot skyldig att motivera ett beslut om avslag på ett klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, från en sökande som inte befordrats. Motiveringen till detta beslut kan antas sammanfalla med motiveringen till det beslut som ifrågasatts.

Denna skyldighet att, åtminstone vid avslag på ett klagomål, motivera ett ifrågasatt beslut om befordran avser dels att förse den berörde parten med tillräckliga upplysningar för att bedöma huruvida rättsakten som går honom emot är välgrundad och huruvida det är lämpligt att väcka talan vid förstainstansrätten, dels att möjliggöra för rätten att pröva nämnda besluts lagenlighet. Befordringarna sker genom urval, varför motiveringen till ett avslag på ett klagomål endast skall avse huruvida villkoren för ett förfarande enligt tjänsteföreskrifterna är uppfyllda. Tillsättningsmyndigheten är i synnerhet inte skyldig att för den sökande som inte valdes, avslöja den jämförande bedömning som den gjort mellan denne och den sökande som valdes. Den är inte heller skyldig att i detalj redogöra för på vilket sätt den ansett att den sökande som tillsatts uppfyllde villkoren i meddelandet om lediga tjänster. Det räcker att tillsättningsmyndigheten, i sitt beslut om avslag på klagomålet, för den berörde tjänstemannen anger det individuella och relevanta skäl som motiverade att dennes ansökan avlogs.

(se punkterna 50–52)

Hänvisning till domstolen den 30 oktober 1974 i mål 188/73, Grassi mot rådet, REG 1974, s. 1099, punkterna 11 och 12; förstainstansrätten den 3 mars 1993 i mål T-25/92, Vela Palacios mot ESK, REG 1993, s. II-201, punkt 25; domstolen den 9 december 1993 i mål C-115/92, parlamentet mot Volger, REG 1993, s. I-6549, punkt 22; förstainstansrätten den 29 maj 1997 i mål T-6/96, Contargyris mot rådet, REGP 1997, s. I-A-119 och II-357, punkt 148; förstainstansrätten den 18 december 1997 i mål T-142/95, Delvaux mot kommissionen, REGP 1997, s. I-A-477 och II-1247, punkt 84; förstainstansrätten den 19 februari 1998 i mål T-3/97, Campogrande mot kommissionen, REGP 1998, s. I-A-89 och II-215, punkt 112; förstainstansrätten den 21 september 1999 i mål T-157/98, Oliveira mot parlamentet, REGP 1999, s. I-A-163 och II-851, punkt 52